Napsal uživatel Hanka Hosnedlová
Pátek, 20 Červenec 2007 03:00

Jesina odtrhla svůj pohled od šedomodrých homolí kopců na obzoru, mezi něž se pomalu jako v dětské skládačce zasouval rudý kotouč slunce. Zamyšleně sáhla na hromádku větviček a přihodila na malý ohýnek několik klacíků. Vtom si všimla, že na špičce větvičky, kterou již chtivě začal ohmatávat svými ničivými prsty bledý oheň, pobíhá zmateně velký kovově modrý brouk se světle růžovou skvrnou na zádech. Nikdy takového brouka neviděla a svým zabarvením jí připomínal exotický hmyz z tropů. Rozhodně by jej nenašla ani v atlase brouků, který si nedávno pořídila. Možná, že se jedná o nějakou mutaci běžného druhu.

Přistrčila k hořící větvičce zelený klacík, na který brouk rychle a bez jediného zaváhání přelezl. Jesina přiblížila proutek se zachráněným broukem takřka k očím, aby si exemplář blíže prohlédla, a také brouk strnul v jakémsi vyčkávacím postoji. Nedefinovatelný pocit mrazení přeběhl děvčeti po zádech, a tak větvičku s broukem odneslo o několik metrů dál, přitáhlo k tělu maskáč a posadilo se blíže k ohni.

Za několik dní po této bezvýznamné příhodě se přidala k partě několika trampů, kteří ji pozvali sebou do Žlutého kaňonu na druhý konec republiky. Po dlouhé jízdě vlakem a namáhavém několikahodinovém pochodu se konečně dostali mezi skály a později k večeru k uzoučké dřevěné lávce přes propast, na jejímž dně se klikatila stříbrná stužka bezejmenné říčky.

První tři chlapci jeden po druhém přeběhli přes lávku, která se povážlivě prohýbala. Právě ve chvíli, kdy chtěla Jesina vstoupit na prkno lávky, padl její pohled na lákavou červenou jahodu těsně vedle opěrného kůlu. Ustoupila stranou, uvolnila cestu děvčeti za sebou a sklonila se k jahodiní. V tom okamžiku zaslechla zlověstný praskot a výkřik, který se jí zařízl do mozku jako nůž. Zvedla oči a uviděla padající kusy dřevěné lávky a tělo se široce rozhozenými pažemi. Všichni zůstali jako zkamenělí a nevěřícně zírali na dno propasti, kam s temným žuchnutím dopadlo tělo jejich kamarádky. Zůstalo ležet v nepřirozené pozici s rukou napřaženou nad hladinu průzračné říčky. Dvě zbývající děvčata začala plakat a do jejich pláče se pomalu mísila hysterie. Chlapci shodili usárny a snažili se najít nějaký sestup na dno propasti. Jesina roztržitě pohlédla na zapomenuté jahody a vtom s úlekem zaznamenala kovově modrý lesk brouka s růžovou skvrnou.

Potřásla hlavou a odhodila teletinu, aby se také pokusila přispět nějak na pomoc kamarádce, která tam vlastně leží místo ní. Nestalo se tak jen díky jahodám - nebo snad díky podivnému brouku? Nepříjemný pocit však zahnaly naléhavější záležitosti?

Pokusila se slézt dolů těsně vedle lávky, ale drolící se písek a padající kamení ji nenechaly na pochybách, že tato cesta je naprosto vyloučená. Zvedla hlavu a zahleděla se na úzký koridor kaňonu. Tam doleji jsou skály, snad by se tam nějak dalo slézt. Rozeběhla se po úzké cestičce a za ohybem skály uviděla hlouček lidí. "Horolezci," blesklo jí hlavou a pak již vše probíhalo jako ve zrychleném filmu. Během několika minut sestoupili tři horolezci na dno kaňonu, připevnili nehybné tělo na provizorní nosítka a na lanech vytáhli břemeno nahoru. Jesina v horečném chvatu poklekla k nosítkům a přiložila ucho k dívčině hrudi. Smutně zavrtěla hlavou a rezignovaně uvolnila místo mladému lékaři, který patřil k horolezecké výpravě.

Ten vytáhl z kapsičky batůžku malé zrcátko, otřel je rukávem a přiložil ležící dívce k ústům. Ve chvíli, kdy se slabounce zamžilo, Jesina zhluboka vydechla a ve stejný okamžik si všimla brouka s modravým leskem a růžovou skvrnou, který nehybně seděl na dívčiných vlasech spadajících na celtovinu nosítek.